

x

Arrest

**nr. 106 404 van 5 juli 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van 13 juni 2013, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 juli 2013 om 16 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DE POEL, die loco advocaat E. VAN DIJK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 juni 2013 wordt aan de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering betekend.

1.2. Op 13 juni 2013 wordt de aanvraag van verzoekende partij op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing die dezelfde dag aan verzoekende partij ter kennis werd gebracht.

1.3. Verzoekende partij dient tegen de bestreden beslissing op 28 juni 2013 een gewone vordering tot schorsing en nietigverklaring in tegen voormelde beslissing.

1.4. Een repatriëring staat gepland op 8 juli 2013.

1.4. Verzoekende partij dient op 4 juli 2013 een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in ten einde de versnelde behandeling te bekomen van haar vordering tot schorsing, ingediend op 28 juni 2013.

2. 2. Betreffende de ontvankelijkheid van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.2.1. Uiterst dringend karakter van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

2.2.1.1. Ter terechtzitting betwist de verwerende partij het uiterst dringend karakter van de vordering.

2.2.1.2. De Raad wijst er op dat overeenkomstig artikel 39/85 van de vreemdelingenwet en artikel 44, tweede lid van het PR RvV, bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de versnelde behandeling van een hangende vordering tot schorsing kan worden gevorderd wanneer de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel die jegens de verzoekende partij werd getroffen, imminent wordt.

Deze situatie dient op het eerste gezicht te worden onderscheiden van de situatie waarbij de tenuitvoerlegging van de jegens de verzoekende partij getroffen verwijderingsmaatregel op het moment dat de beslissing waarvan de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing wordt gevorderd, reeds imminent is.

Dienaangaande kan een vergelijking tussen het bepaalde in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet en het bepaalde in artikel 39/85 van diezelfde wet, meer duidelijkheid scheppen.

Artikel 39/82 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

(...)

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing.

(...)

§ 2. (...)

§ 3. (...)

De vordering bevat een uiteenzetting van de middelen en de feiten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing of, in voorkomend geval, van voorlopige maatregelen rechtvaardigen.

(...)

§ 4. (...)

Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

(...)"

Artikel 39/85 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)"

2.2.2.3. Overeenkomstig artikel 39/82, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet dient de verzoekende partij te opteren hetzij voor een gewone vordering tot schorsing, hetzij voor een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet voegt daaraan toe dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingediend indien de betrokken vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, dit onder de voorwaarde dat hij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid. Artikel 39/85, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling van een reeds ingediende vordering tot schorsing kan worden gevorderd indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en de tenuitvoerlegging ervan imminent wordt.

2.2.2.4. Uit de samenlezing van de artikelen 39/82 en 39/85 van de vreemdelingenwet volgt dat de verzoekende partij, wanneer zij wordt geconfronteerd met een verwijderingsmaatregel, twee mogelijkheden heeft: ofwel opteert zij voor een gewone vordering tot schorsing indien de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel niet imminent is, ofwel opteert zij voor een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel wel imminent is. In elk geval dient de vordering te worden ingediend binnen de wettelijk bepaalde beroepstermijn van 15 respectievelijk 30 dagen na de kennisgeving al naargelang de verzoekende partij wordt vastgehouden of niet. Een derde mogelijkheid, met name het indienen van een gewone vordering tot schorsing op het moment dat de verwijderingsmaatregel reeds imminent is, kort daarna gevolgd door een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid om de eerder ingediende gewone vordering tot schorsing versneld te behandelen, lijkt niet te verzoenen met het bepaalde in de artikelen 39/82 en 39/85 van de vreemdelingenwet.

Aan verzoekende partij is krachtens de vreemdelingenwet de technische mogelijkheid geboden om haar vordering, hetzij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hetzij een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, met een faxbericht aan de Raad te doen toekomen.

2.2.2.5. Te dezen is verzoekende partij op 13 juni 2013 in kennis gesteld van de bestreden beslissing. De verzoekende partij bevond zich sinds 11 juni 2013 in een gesloten opvangcentrum met het oog op haar verwijdering.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift van 4 juli 2013 bij uiterst dringende noodzakelijkheid als voorlopige maatregel de activering van de schorsing vordert van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 juni 2013 houdende de onontvankelijkheid van haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Gelet op het bovenstaande wist verzoekende partij reeds op 11 juni 2013 dat haar verwijdering imminent was.

Verzoekende partij diende op het moment van de kennisgeving van de thans bestreden beslissing dan ook te weten dat een repatriëring nakend was. Ondanks dit gegeven dient verzoekende partij tegen de bestreden beslissing pas op 28 juni 2013 per aangetekend schrijven een verzoekschrift tot nietigverklaring en schorsing in en laat zij na onmiddellijk een vordering tot schorsing in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij per aangetekend schrijven hetzij per faxbericht zoals voorzien in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij zet in casu niet uiteen waarom zij, wanneer zij ervoor opteerde om een beroep tot nietigverklaring en een verzoek tot schorsing in te dienen per aangetekend schrijven, niet in de mogelijkheid was om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen.

Het feit dat verzoekende partij vernomen heeft op 4 juli 2013 dat zij zou worden gerepatriëerd, impliceert dan ook geenszins dat verzoekende partij eerder niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om in de plaats van een gewone vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen. Temeer zij dit gelet op de vasthouding in het gesloten centrum kon verwachten.

2.2.2.6. Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat de verzoekende partij minstens reeds op 13 juni 2013 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kon instellen. Door op 28 juni 2013, datum waarop de tenuitvoerlegging van de jegens haar getroffen verwijderingsmaatregel onmiskenbaar reeds imminent was, een gewone vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in te dienen per aangetekend schrijven en vervolgens amper vier dagen voor de daadwerkelijke repatriëring een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen om de versnelde behandeling te vorderen van de reeds eerder ingediende vordering tot schorsing, heeft verzoekende partij de door haar geponeerde urgentie bij het horen bevelen van voorlopige maatregelen zelf in de hand gewerkt. Verzoekende partij heeft dan ook niet alert gereageerd bij het indienen van de onderhavige vordering. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekende partij zelf in gebreke is gebleven om de nodige spoed aan de dag te leggen bij het indienen van huidige vordering. Het thans bestaand uiterst dringend karakter heeft verzoekende partij aan haar eigen toedoen te wijten.

Het kan niet de bedoeling van de wetgever geweest zijn om de proceduremogelijkheid om voorlopige maatregelen te horen bevelen te laten misbruiken om nalatig optreden van de verzoekende partij, die niet meteen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingesteld terwijl zij daar wel de mogelijkheid toe had en terwijl het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel niet is gewijzigd, te herstellen.

Ter terechtzitting meent verzoekende partij nog dat – aangezien de verwerende partij geen nota heeft ingediend in onderhavige zaak – zij geen verweer heeft gevoerd en haar vordering aldus dient te worden toegestaan. Er is de Raad evenwel geen enkele bepaling gekend, en verzoekende partij toont dit ook niet aan, die stelt dat een vordering dient ingewilligd te worden omdat de verwerende partij nagelaten heeft een nota in te dienen.

2.3. Ontvankelijkheid

Bovendien wordt er vastgesteld dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. Met verwijzing naar hetgeen voorafgaat en meer in het bijzonder naar artikel 39/85 van de vreemdelingenwet, kan de activering van een vordering tot schorsing slechts gevraagd worden als de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent wordt. De repatriëring vloeit niet voort uit de bestreden beslissing maar wel uit het gegeven bevel tegen dewelke de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend en dewelke bij arrest met nummer 105 313 van 19 juni 2013 werd verworpen. In die mate is de vordering onontvankelijk. Bij gebreke hiervan is de vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid onontvankelijk.

2.4. Er is niet voldaan aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid zoals voorzien in artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot het verkrijgen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

2.5. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 5 juli 2013 door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER